

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในสภาพสังคมยุคโลกไร้พรมแดนเช่นปัจจุบันนี้ การติดต่อสื่อสารถือว่าเป็นหัวใจสำคัญที่เป็นประโยชน์ต่อการแสวงหาและการนำเสนอข้อมูลโดยผ่านสื่อและเทคโนโลยีต่าง ๆ ที่ทันสมัย ภาษาจัดเป็นพื้นฐานหลักในการที่มนุษย์จะสื่อสารซึ่งกันและกันผ่านสื่อต่าง ๆ และเพื่อให้การสื่อสารดังกล่าวได้สร้างความเข้าใจและความหมายที่ตรงกัน จึงต้องมีภาษาสากลขึ้น และภาษาสากลที่ใช้กันอยู่ทั่วโลกหรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่าเป็นภาษาโลก (Global Language) ก็คือ ภาษาอังกฤษซึ่งมีบทบาทตั้งแต่คำสัน ๆ ง่าย ๆ ที่ใช้ในชีวิตประจำวันไปจนถึงภาษาที่ใช้ในตำรา และเครื่องมือเทคโนโลยีขั้นสูง ภาษาอังกฤษจึงเข้ามามีบทบาททางการศึกษาในแทบทุกประเทศ ประเทศไทยก็เป็นประเทศหนึ่งที่ตั้งใจให้ความสำคัญของการศึกษาภาษาอังกฤษ ดังจะเห็นได้จากการที่ประเทศไทยได้จัดให้มีการเรียนภาษาอังกฤษในโรงเรียนอย่างเป็นทางการตั้งแต่ปี พ.ศ. 2464 ซึ่งก่อนหน้านั้น ก็ได้มีการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนบางแห่งแล้วตั้งแต่ปี พ.ศ. 2440 (สุพัตน สุกมลสันต์, 2533) ซึ่งหากนับรวมจนถึงปัจจุบัน (พ.ศ. 2542) ประเทศไทยก็ได้จัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการมาแล้วเป็นเวลากว่าหนึ่งร้อยปี โดยล่าสุดเป็นหลักสูตรภาษาอังกฤษพุทธศักราช 2539 ซึ่งมีสาระสำคัญให้มีการเลือกเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษา ต่างประเทศที่ 1 ตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาเป็นต้นไป และให้เลือกเรียนภาษาต่างประเทศอื่น ๆ เพิ่มเติมในทุกะดับชั้น (ศึกษาธิการ, 2539)

จากความสำคัญของภาษาอังกฤษดังกล่าวข้างต้น วงการศึกษาจึงต้องมีความตื่นตัวและเร่งเตรียมความพร้อมที่จะสร้างพื้นฐานทางภาษาอังกฤษให้แก่ นักเรียน ตั้งแต่ระดับประถมศึกษา เพื่อสนองนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการที่จัดให้มีการเริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามหลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539 ซึ่งได้แบ่งระดับของความสามารถในการใช้ภาษาในชั้นประถมศึกษาออกเป็น 3 ระดับ คือระดับเตรียมความพร้อม (Preparatory Level) สอนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2 โดยเริ่มสอนตั้งแต่ภาคปลายของระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ระดับอ่านออกเขียนได้ (Literacy Level) สอนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 4

และระดับมาตรฐานพื้นฐานตอนต้น (Beginner Fundamental Level) สอนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 เป็นการเริ่มเรียนภาษาอังกฤษหลัก 1 - 4 (Fundamental English 1 - 4) ทั้งนี้ เพื่อเตรียมให้มีความสามารถในการใช้ภาษาในระดับมาตรฐานขั้นพื้นฐาน เพียงพอที่จะศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษาได้

ถึงแม้ว่าการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษา จะไม่ได้เน้นความรู้ทางภาษาที่สลับซับซ้อนนัก แต่ก็ยังประสบกับปัญหาหลายประการ เช่น ขาดครูที่มีประสิทธิภาพในการสอนภาษาอังกฤษ เนื่องจากครูไม่ได้จบทางด้านการสอนภาษาอังกฤษโดยตรงและครูมีภาระหน้าที่ในความรับผิดชอบหลายอย่างรวมทั้งต้องดูแลนักเรียนเป็นจำนวนมาก ปัญหาดังกล่าวมีผลโดยตรงต่อคุณภาพของการจัดการเรียนการสอนตลอดจนประสิทธิภาพในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนตั้งแต่ระดับประถมศึกษา (อัจฉรา วงศ์โสธร, 2529; สุพัฒน์ สุกมลสันต์, 2533; ดวงเดือน แสงชัย, 2538) จากงานวิจัยของมนตรี พิพัฒน์ศรีสวัสดิ์.(2536) ซึ่งได้ทำการวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของเดือนเพ็ญ หวานณรงค์ (2527) ซึ่งได้สร้างแบบสอบวินิจฉัยทักษะพื้นฐานทางความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งพบว่าข้อบกพร่องในการเขียนและการอ่านภาษาอังกฤษที่พบมากที่สุดคือ ข้อบกพร่องทางด้านโครงสร้างไวยากรณ์ ซึ่งนักเรียนทั้งสองระดับมีความสามารถทางภาษาอังกฤษอยู่ในเกณฑ์ต่ำ ผลการวิจัยดังกล่าวที่แสดงให้เห็นว่านักเรียนไทยด้อยประสิทธิภาพในการใช้ภาษาอังกฤษยังได้ข้อสนับสนุนเพิ่มขึ้นเมื่อ อัจฉรา วงศ์โสธร (2536) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่เลือกเรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก ซึ่งพบว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีความสามารถทางภาษาอังกฤษ ในระดับต่ำ ถึงต่ำมาก ส่วนนักศึกษาที่เลือกเรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอกซึ่งน่าที่จะเป็นผู้ที่มีความสนใจในภาษาอังกฤษมากกว่านักศึกษากลุ่มอื่น มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง ถึงระดับต่ำเท่านั้น ผลการวิจัยของทั้ง 3 ท่าน แสดงให้เห็นว่าการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของไทยไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควรในทุก ระดับชั้นที่จัดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งเหตุผลที่น่าจะเป็นไปได้ประการหนึ่งคือ เมื่อมีข้อบกพร่องตั้งแต่การเรียนในระดับพื้นฐานแล้ว ไม่ได้รับการแก้ไขให้มีความเข้าใจที่ถูกต้องและไม่ได้รับการสอนซ่อมเสริมที่เพียงพอ ทำให้ข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นในการเรียนการสอนในระดับชั้นประถมศึกษาได้รับการสะสมต่อมาจากจนถึงระดับ มัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลาย และอุดมศึกษาในที่สุด ซึ่งแสดงถึงความสูญเสียในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ (มาลินี

จันทวิมล, 2521; เดือนเพ็ญ นวามณรงค์, 2528; อัจฉรา วงศ์โสธร, 2529; ไทยรัฐ, 28 ธ.ค. 2539; สยามโพสต์, 10 พ.ย. 2540)

จากงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาพบว่า มีปัญหาในการจัดการเรียนการสอนในหลาย ๆ ด้าน โดยด้านที่มีความเกี่ยวข้องโดยตรงกับครูผู้สอน ก็คือการศึกษาที่ไม่ได้จบการศึกษาทางด้านการสอนภาษาอังกฤษโดยตรงครูสอนภาษาอังกฤษมีจำนวนไม่เพียงพอ นอกจากนั้นครูที่สอนภาษาอังกฤษยังต้องมีการะหน้าที่รับผิดชอบในเรื่องอื่น ทำให้ไม่มีเวลาเพียงพอในการที่จะจัดการสอนซ่อมเสริมให้นักเรียน ตลอดจนตัวนักเรียนเองก็มีความสามารถและพื้นฐานที่แตกต่างกัน (ปราณี ตรีสุวรรณ, 2531; อัจฉรา นิยมภา, 2538; นางนุช สีสันต์, 2539) ดังนั้น หากต้องการที่จะแก้ไขปัญหาคือการเรียนการสอนก็มีความจำเป็นที่จะต้องเริ่มที่ตัวผู้เรียนและผู้สอน โดยเมื่อผู้สอนได้ทำการประเมินผู้เรียนแล้ว ควรที่จะใช้ผลการประเมินนั้น มาเป็นข้อมูลในการปรับปรุงและพัฒนากระบวนการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น (Bloom, 1971; Wallace and Larsen, 1979; ศิริชัย กาญจนวาสี, 2535)

การวัดและประเมินผลการศึกษาที่เหมาะสม จะสามารถเพิ่มประสิทธิภาพของการเรียนการสอน และทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้มากขึ้นได้ (Gronlund, 1993) การวัดและประเมินผลสามารถจำแนกออกเป็นประเภทตามเกณฑ์ต่าง ๆ ได้หลายลักษณะ เช่น การจำแนกตามขั้นตอนหรือช่วงเวลาของการดำเนินการเรียนการสอน ได้แก่ การวัดและประเมินผลก่อนเริ่มต้นการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลระหว่างการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผลหลังการเรียนการสอน หรือการจำแนกตามจุดมุ่งหมายในการวัดและประเมินผล เช่น การวัดและประเมินผลเพื่อจัดลำดับหรือวินิจฉัย (Evaluation for Placement and Diagnosis) การวัดและประเมินผลเพื่อตัดสินผลการศึกษา (Summative Evaluation) การวัดและประเมินผลเพื่อดูความก้าวหน้าและปรับปรุงพัฒนา (Formative Evaluation) (Bloom, 1971; ศิริชัย กาญจนวาสี, 2535) ดังนั้น การตัดสินใจที่จะดำเนินการวัดและประเมินผลการศึกษาจึงต้องคำนึงถึงจุดมุ่งหมายของการวัดและประเมินผล รวมทั้งยังต้องดำเนินการในช่วงเวลาที่เหมาะสม ซึ่งจะทำให้ได้ข้อมูลสารสนเทศตรงตามความประสงค์ และสามารถใช้อุ้มนั้นในการประเมินได้อย่างถูกต้องมีประสิทธิภาพ

ในสภาพความเป็นจริง การวัดและประเมินผลในวิชาภาษาอังกฤษยังเน้นที่การวัดและประเมินผลหลังเรียน เพื่อตัดสินผลการเรียนเป็นส่วนใหญ่ การสอนเองก็มุ่งเน้นเพื่อการสอบ (นิตย แก้วแสนชัย, 2540) ซึ่งไม่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการวัดและประเมินผลที่แท้จริง โดยเฉพาะ การวัดและประเมินผลการเรียนในโรงเรียนซึ่งไม่ได้มีจุดมุ่งหมาย เพียงเพื่อตัดสินหรืออนุมัติผลการเรียนเท่านั้น แต่ยังมีจุดมุ่งหมายเพื่อปรับปรุงคุณภาพการเรียนการสอนและเพิ่มพูนการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน โดยจะเห็นได้ชัดจากระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการประเมินผลการเรียนตาม หลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) พ.ศ. 2533 หมวด 2 เรื่อง วิธีการประเมินผลการเรียน ซึ่งได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนเพื่อปรับปรุง การเรียนการสอน โดยมีใจความสำคัญให้มีการประเมินผลทั้ง ก่อนเรียน ระหว่างเรียน และ หลังเรียน และจากผลการประเมินนั้นจะต้องมีการวินิจฉัยและขอเสริมสำหรับนักเรียนที่มีความ สามารถต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดด้วย (ศึกษาธิการ, 2535) ดังนั้นการประเมินที่มีลักษณะสอดคล้อง กับจุดมุ่งหมายดังกล่าวควรจะต้องมีการให้ความสำคัญมากขึ้น การเลือกใช้แบบสอบถาม- ก้าวหน้า (Formative Test) จึงมีบทบาทสำคัญในการที่จะตรวจสอบ ความก้าวหน้าของผู้เรียน อีกทั้งยังมีการให้ข้อมูลเพื่อช่วยในการจัดการสอนขอเสริมและการเรียนการสอนทั่วไป แต่แบบ สอบความก้าวหน้าดังกล่าวยังไม่เป็นที่คุ้นเคยของครูผู้สอน การสอบความก้าวหน้าจึงยังเป็นการ สอบที่ไม่ได้นำข้อมูลมาใช้เพื่อการปรับปรุงพัฒนา ซึ่งอาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้การเรียนสอนไม่มี ประสิทธิภาพได้ (Howell, Fox and Morehead, 1993)

การที่ครูผู้สอนไม่นำผลการประเมินมาใช้เพื่อการปรับปรุงพัฒนานั้น อาจเกิดจากหลาย สาเหตุ สาเหตุหนึ่งอาจเกิดจากการที่ครูผู้สอนไม่ได้ให้ความสำคัญในความแตกต่างของการ ประเมินเพื่อตัดสินผลการเรียนกับการประเมินความก้าวหน้าเพื่อนำข้อมูลมาปรับปรุงพัฒนาเพราะ จุดมุ่งเน้นของการประเมินความก้าวหน้าก็คือการให้ผลป้อนกลับ (Feedback) ซึ่งจะนำไปใช้เป็น ประโยชน์ทั้งกับผู้สอนและกับตัวผู้เรียนเอง (Bloom, 1971; Howell, Fox and Morehead, 1993; ศิริชัย กาญจนวาสี, 2535) หากนำผลที่ได้จากการวัดความก้าวหน้ามาประเมินผลการเรียนของ ผู้เรียนว่าผ่านหรือไม่ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดเท่านั้น โดยไม่ได้มีการปรับปรุงพัฒนาการเรียนการสอน ก็เท่ากับว่าเป็นการประเมินเพื่อตัดสินผลการเรียนเท่านั้น นอกจากนี้สาเหตุอีกประการหนึ่งอาจเกิด จากการที่ครูไม่สามารถให้ข้อมูลป้อนกลับแก่ผู้เรียนได้อย่างสะดวก ซึ่งอาจเนื่องมาจากครูมีภาระ หน้าที่ที่จะต้องรับผิดชอบมาก (มาลินี จันทวิมล, 2521; อัจฉรา วงศ์โสธร, 2529) ไม่มีเวลาเพียง

พอที่จะรวบรวมและนำข้อมูลที่ได้จากการวัดและประเมินผลมาเป็นผลป้อนกลับให้กับผู้เรียนและตนเองได้

การที่ผู้เรียนไม่ได้รับข้อมูลป้อนกลับจากการประเมินผลการเรียนแต่ละครั้ง ทำให้ไม่เกิดการพัฒนาการเรียนรู้ การให้ผลป้อนกลับแล้วว่าผ่านหรือไม่ผ่านเกณฑ์ แทบไม่ก่อให้เกิดการปรับปรุงหรือพัฒนา โดยเฉพาะกับผู้เรียนที่เรียนอ่อน การได้รับผลป้อนกลับว่า ไม่ผ่าน บ่อย ๆ เป็นการบั่นทอนกำลังใจในการเรียน (Bloom, 1971) นอกจากนี้การไม่ได้รับผลป้อนกลับที่ละเอียดเพียงพอ และไม่มีการซ่อมเสริมอาจทำให้เกิดข้อบกพร่องต่อเนื่องในระยะยาวอย่างเช่นที่ปรากฏในวิชาภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยมีความสนใจในประเด็นที่ว่า ทำอย่างไรครูผู้สอนและตัวผู้เรียนภาษาอังกฤษจะสามารถทราบถึงความสามารถของผู้เรียนตลอดจนข้อบกพร่องต่าง ๆ ทั้งแบบที่เป็นรายบุคคลและเป็นรายกลุ่มได้โดยไม่ยุ่งยากจนเกินไป ประหยัดเวลา และไม่เกิดความซ้ำซ้อนในกระบวนการวัดและประเมินผล เพราะเท่าที่ผ่านมาการวัดและประเมินผลแต่ละครั้งจะมีจุดมุ่งหมายเฉพาะในตัวเอง ทั้งที่อาจจะสามารถบูรณาการให้การวัดและประเมินผลในบางกรณีสามารถนำข้อมูลที่ได้นำมาใช้ประโยชน์ต่าง ๆ ในคราวเดียวกันได้ อย่างเช่นการสอบความก้าวหน้าของผู้เรียน (Formative Test) ซึ่งเน้นการให้ผลป้อนกลับทั้งแก่ผู้เรียนและผู้สอน ก็อาจจะสามารถให้ผลป้อนกลับนั้นในลักษณะของการวินิจฉัย ข้อบกพร่องของผู้เรียน โดยไม่ต้องใช้แบบสอบวินิจฉัยอีกครั้งหนึ่ง ทั้งครูผู้สอนและตัวผู้เรียนก็จะสามารถทราบถึงความก้าวหน้าในการเรียนรู้ในหน่วยการเรียนนั้น ๆ และทราบถึงข้อบกพร่องของการเรียนการสอนในคราวเดียวกันได้ ทั้งนี้กระบวนการสอบความก้าวหน้าดังกล่าวจะต้องลดความ ยุ่งยาก ประหยัดเวลาในการที่จะนำผลที่ได้มาใช้ และสามารถนำมาใช้ในการจัดการสอนซ่อมเสริมนักเรียนเป็นรายบุคคลได้ การนำคอมพิวเตอร์มาใช้ในกระบวนการสอบความก้าวหน้าดังกล่าว จึงเป็นการตอบสนองความต้องการข้างต้น (Bloom, 1971; Ashlock et al., 1983, Bum, 1990; Hopkins and Antes, 1990) เนื่องจากคอมพิวเตอร์ช่วยให้การสร้างแบบสอบสะดวกและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น คำนวณผลการสอบได้อย่างรวดเร็วและแม่นยำ สามารถให้ผลป้อนกลับได้ทันที และยังเป็นสื่อที่เร้าความสนใจของผู้เรียนได้ดี (สุกรี รอดโพธิ์ทอง, 2535; กิดานันท์ มลิทอง, 2536) รวมทั้งตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล ซึ่งเป็นสาเหตุประการหนึ่งที่ทำให้เกิดความยุ่งยากในการเรียนการสอนปกติที่ครูเป็นผู้ดำเนินการ-

สอนเพียงผู้เดียว และทางรัฐบาลเองก็ให้ความสำคัญกับเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ที่เข้ามามีบทบาทในวงการศึกษา โดยในปีการศึกษา 2540 ได้มีการจัดสรรงบประมาณแผ่นดินเป็นจำนวนเงินมากถึง 4,376,437,600 บาท เพื่อใช้ในการจัดซื้อเครื่องคอมพิวเตอร์และอุปกรณ์ ให้แก่โรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ จำนวน 7,249 โรงเรียน (คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2540) โดยตั้ง คุณสมบัติของเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ต้องการจัดซื้อเป็นรุ่นเพนเทียม 100 เพื่อตอบสนองความต้องการในด้านการใช้ CD-ROM ซึ่งสามารถใช้กับมัลติมีเดีย และสามารถต่อระบบ Lan (Local Area Network) ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อสนับสนุนการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนตลอดจนการติดตั้งระบบอินเทอร์เน็ต (กรุงเทพฯธุรกิจ, 17 ก.พ. 2540; สุขวิช รังสิตพล, 2540)

จากประเด็นต่างๆ ดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนากระบวนการสอบความก้าวหน้าวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้คอมพิวเตอร์ที่ให้แก่ลวินิจฉัยป้อนกลับ เพื่อเป็นการใช้ทรัพยากรคอมพิวเตอร์ที่รัฐบาลจัดสรรให้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และยังเป็นภาระบูรณาการข้อดีและจุดเด่นของวิธีการต่างๆ รวมทั้งเป็นการตอบสนองนโยบายการนำเทคโนโลยีทางการศึกษามาใช้ ตลอดจนได้นำกระบวนการ ที่พัฒนาขึ้นมาใช้ประโยชน์ทางการศึกษาต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อพัฒนากระบวนการสอบความก้าวหน้าวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้คอมพิวเตอร์ที่ให้แก่ลวินิจฉัยป้อนกลับ

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2541 ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร จำนวน 6,279 คน
2. เนื้อหาที่ใช้ในการสร้างแบบสอบความก้าวหน้า เป็นไปตามหน่วยการเรียนรู้ที่ 1 - 4 ของสื่อการสอน ชุด English Is Fun (Book III) (พิมพ์ครั้งที่ 17 พ.ศ. 2540) ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

3. ใช้โปรแกรม Authorware ในการสร้างโปรแกรม ซึ่งสามารถใช้ได้กับเครื่องคอมพิวเตอร์ตระกูล IBM-PC หรือเทียบเคียงได้กับ IBM โดยควรมีลักษณะพื้นฐานดังนี้

- มี CPU 486DX-33 ขึ้นไป และมีหน่วยความจำ (RAM) อย่างน้อย 16 เมกะไบต์
- ฮาร์ดดิสก์ควรมีอย่างน้อย 540 เมกะไบต์
- ใช้กับโปรแกรมระบบปฏิบัติการวินโดวส์ 95 (Windows 95) ขึ้นไป
- มีเครื่องพิมพ์ (Printer) ขนาดที่พิมพ์ได้ 80 ตัวอักษร หรือมากกว่า

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบสอบความก้าวหน้า (Formative test) หมายถึง แบบสอบเลือกตอบภาษาอังกฤษ ชนิดหลายตัวเลือก (Multiple-Choice) ที่มีเนื้อหาตามหน่วยการเรียนรู้ที่ 1 - 4 ของสื่อการเรียนการสอน ชุด English Is Fun (Book III) แบ่งเป็น 2 ชุด คือ

- ชุดที่ 1 ครอบคลุมเนื้อหา Lesson 1 - 2
- ชุดที่ 2 ครอบคลุมเนื้อหา Lesson 3 - 4

2. ผลวินิจฉัยย้อนกลับ หมายถึง ข้อมูลในการตอบข้อสอบในโปรแกรมแบบสอบความก้าวหน้าวิชาภาษาอังกฤษ ว่าถูกต้อง หรือ ผิด เพราะเหตุใด ซึ่งจะแสดงเป็นข้อความปรากฏบนหน้าจอทันทีหลังจากผู้เข้าสอบเลือกคำตอบ และเป็นใบรายงานผล (Print out) เมื่อการสอบสิ้นสุด

3. การซ่อมเสริม หมายถึง การให้ผู้สอบได้ศึกษาเนื้อหาในส่วนที่ตนยังมีความสามารถไม่ถึงเกณฑ์ การทำแบบฝึกหัด และการสอบซ่อมในจุดประสงค์ที่สอบไม่ผ่าน

4. กระบวนการสอบความก้าวหน้า หมายถึง การสอบโดยโปรแกรมแบบสอบความก้าวหน้า การรับผลวินิจฉัยย้อนกลับ และการซ่อมเสริม

5. กระบวนการสอบความก้าวหน้าโดยใช้คอมพิวเตอร์ หมายถึง การนำเสนอแบบสอบความก้าวหน้า การรับผลวินิจฉัยย้อนกลับ และการซ่อมเสริม โดยใช้คอมพิวเตอร์ที่ทำหน้าที่เป็นสื่อระบบมัลติมีเดีย (Multimedia) ซึ่งประกอบไปด้วยการนำเสนอในรูปของตัวอักษร สัญลักษณ์ ภาพ และเสียง

6. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนที่ได้จากแบบสอบวิชาภาษาอังกฤษที่มีฟอร์มข้อสอบ (Item form) และขอบเขตเนื้อหาเหมือนกันกับข้อสอบที่ใช้ในแบบสอบความก้าวหน้าที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ข้อจำกัดของการวิจัย

ในการสอบเพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน โดยใช้แบบสอบรวมชุดที่ 1 มีข้อจำกัดที่นักเรียนยังเรียนไม่ครบตามเนื้อหา ดังนั้นผลของการทำข้อสอบ อาจมิได้เกิดจากความสามารถที่แท้จริงของผู้เรียน

สมมติฐานของการวิจัย

นักเรียนที่สอบความก้าวหน้า โดยใช้กระบวนการสอบความก้าวหน้าวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้คอมพิวเตอร์ที่ให้ผลวินิจฉัยป้อนกลับ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียน ที่ได้รับการสอบความก้าวหน้าภาษาอังกฤษด้วยแบบสอบความก้าวหน้าธรรมดา (Paper-pencil formative test) ที่ไม่ได้ รับผลป้อนกลับ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้กระบวนการสอบความก้าวหน้าที่มีประโยชน์ทั้งการให้ข้อมูลเพื่อประเมินความก้าวหน้า และวินิจฉัยข้อบกพร่องของผู้เรียน ตลอดจนสามารถให้นักเรียนซ่อมเสริมได้ตามความสามารถของแต่ละบุคคล
2. เป็นแนวทางในการพัฒนากระบวนการสอบความก้าวหน้าในเนื้อหา หรือ วิชาอื่นๆต่อไป

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย